

Jeg er ganske enig med kommissionen, når den lægger megen vægt på, at det foreslåede systems muligheder udnyttes til en smidig tilpasning såvel i forhold til den øvrige del af arbejdsmarkedet som af relationerne inden for tjenestemandsområdet. Kommissionen stiller på dette område forslag om, at der nedsættes et permanent udvalg til at arbejde med stillingsbeskrivelser, stillingsvurderinger og personalebedømmelser som led i smiddiggørelsen af systemet. Allerede under 1. behandling af lovforslagene om statens tjenestemænd og om tjenestemandspension berørtes dette forslag. Jeg vil her kun gentage, at regeringen er indstillet på at nedsætte et sådant udvalg. Men jeg vil gerne understrege kommissionens egen advarsel mod at tro, at der med nedsættelsen af et sådant udvalg er fundet et universalmiddel, som fra den ene dag til den anden kan løse mulige klassificeringsproblemer. Det er meget vigtigt, at man gør sig klart, at et sådant udvalgs arbejde nødvendigvis må være langsigtet. Jeg vil især pege på den afgørende betydning, det må tillægges, at der først skabes forståelse hos alle interesserede parter for de muligheder og de begrænsninger, som disse personaleadministrative hjælpemidler rummer. Det er ikke mindst vigtigt, at teknikken beherskes af dem, der skal arbejde med hjælpemidlerne. Ellers vil arbejdet komme til at foregå uden den tillid, som er den centrale forudsætning for vellykkede resultater. Der forestår derfor et meget betydeligt oplysnings- og uddannelsesarbejde, som det er en forudsætning at såvel styrelser som personaleorganisationer tager aktiv del i. — — —

Som endnu en side af de meget vigtige problemer omkring tilvejebringelsen af ligevægt i ansættelsesvilkårene vil jeg gerne pege på de problemer, det skaber for tjenestemandsområdet, at der er væsentlige forskelle dels i priser, huslejer og skatter i de forskellige dele af landet, dels i lønningerne på det private arbejdsmarked.

Der har langt tilbage i tiden været knyttet en såkaldt stedtillægsordning til det statslige lønsystem for at tage hensyn til disse forskelligheder. Det var oprindeligt udelukkende husleje- og skatteforskelle, der indgik i grundlaget for stedtillæggets fastsættelse. Men det har i årenes løb vist sig i stadig højere grad nødvendigt at tage hensyn til de lønmæssige forskelle.

Det kniber en gang imellem med at skabe forståelse for disse synspunkter. Og det kan måske ikke undre. Jeg vil derfor gerne fastslå, at regeringen intet ønske har om at bevare stedtillægsordningen en dag længere, end de underliggende pris- og lønmæssige forskelle gør den nødvendig.

Disse forskelle gør imidlertid en stedtillægsordning nødvendig for tiden. Vore erfaringer fra de senere år viser ganske tydeligt dette. Stedtillæggene har vist aldrig udgjort en mindre del af lønningerne, end de gør nu. Vi er altså ret nær ved at være i den situation, at lønnen er den samme over hele landet. Resultatet er ganske tydeligt: under fuld beskæftigelse har staten ikke kunnet rekruttere til en lang